

Sygn. akt I C 1027/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

Protokolant: Michał Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko J. Z.

o zapłatę

I. zasądza od J. Z. na rzecz (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 21 238,19 zł (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście trzydzieści osiem złotych dziewiętnaście groszy) wraz z odsetkami umownymi wynoszącymi 27 lutego 2018 r. 10% (dziesięć procent) rocznie, liczonymi jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednakże nie wyższymi niż dwukrotność ustawowych odsetek za opóźnienie, od kwoty 20 147,99 zł (dwadzieścia tysięcy sto czterdzieści siedem złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) od 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od J. Z. na rzecz (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 286,69 zł (dwieście osiemdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1027/17

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniesionym 28 lipca 2016 r. powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego J. Z. kwoty 21.238,19 zł, w tym kwoty 20.147,99 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...) wynoszącymi 10% w skali roku, jednakże nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

Roszczenie powód wywodził z łączącej go z pozwanym umowy pożyczki w wysokości 24.752,48 zł. Wskazał, że pozwany pomimo ciężącego na jego osobie obowiązku, nie wywiązywał się z postanowień umowy, poprzez niedokonywanie płatności w ustalonych kwotach i terminach. Wobec powyższego konieczne było dochodzenie zapłaty przed sądem kwoty należności głównej wraz z odsetkami umownymi, które stało się wymagalne w dniu 22 maja 2016 roku. Na dochodzone przez powoda roszczenie składały się: kwota niespłaconego kapitału w wysokości 20.147,99 zł oraz kwota niespłaconych odsetek umownych 1.005,20 zł, jak również kwota wysokości 85 zł z tytułem kosztów, opłat i prowizji oraz dalsze odsetki umowne naliczane od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego wynoszącymi 10% w skali roku, jednakże nie wyższymi niż dwukrotność odsetek

ustawowych za opóźnienie od dnia następującego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych tj. od dnia 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydanym 22 listopada 2016 r. w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany J. Z. złożył sprzeciw, zakazając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa.

Po przekazaniu sprawy do Sądu właściwości ogólnej, powód w piśmie procesowym z 24 lipca 2017 r. podtrzymał dotychczasowe stanowisko i żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lutego 2015 r. pomiędzy (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. i J. Z., jako pożyczkobiorcą zawarta została umowa pożyczki gotówkowej nr (...) w wysokości 24.752,48 zł. Kwota pożyczki wynosiła 20.000 zł, zaś jej koszt obejmował odsetki za okres kredytowania wynoszące 3.146,08 zł oraz koszty ubezpieczenia – zabezpieczenie kredytu przez cały okres obowiązywania umowy wynoszące 4.752,48 zł. Okres spłaty ustalony został na 48 miesięcy, zaś początek spłaty przypadał na dzień 15 marca 2015 roku. Pożyczka miała być spłacana w miesięcznych ratach równych wynoszących 581,22 zł do 15 dnia każdego miesiąca. Nominalne oprocentowanie kredytu wynosiło 6 %.

Pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty rat kapitałowo-odsetkowych na rachunek kredytowy wskazany w harmonogramie spłat. W przypadku braku spłaty zobowiązań w ustalonym terminie, począwszy od dnia następnego, niespłacona kwota pożyczki traktowana była jako zadłużenie przeterminowane, od którego pobierane były odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego (...)

Umowa przewidywała, że w razie zwłoki pożyczkobiorcy z zapłatą dwóch pełnych rat pożyczki w terminach określonych harmonogramem, pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę pożyczki z zachowaniem 30-sto dniowego terminu wypowiedzenia, po upływie okresu wypowiedzenia całość należności Banku stawała się zadłużeniem przeterminowanym

/ **dowód** : kopia umowy pożyczki gotówkowej nr (...) – k. 33-36 verte, odpis terminarza spłat –k. 38/

Pozwany z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) uiścił w dniu:

- 16 marca 2015 r. kwotę 581,22 zł
- 20 kwietnia 2015 r. kwotę 581,22 zł
- 3 czerwca 2015 r. kwotę 581,22 zł
- 31 lipca 2015 kwotę 581,22 zł
- 24 września 2015 r. kwotę 581,22 zł
- 25 maja 2016 r. kwotę 2.724,65 zł

/ **dowód** : kopia zestawienia wpłat dokonanych na rachunek techniczny pożyczki –k. 37/

Z uwagi na niespłacenie przez J. Z. należności wynikających z umowy z dnia 17 lutego 2015 r., pismem z dnia 29 marca 2016 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wypowiedział J. Z. umowę w terminie 30 dni od daty wypowiedzenia, co spowodowało postawienie niespłaconej części pożyczki w stan wymagalności. Na dzień wypowiedzenia umowy, niespłacony należność główna wraz z odsetkami należnymi oraz kosztami z tytułu opłat i prowizji wynosiła 23.570,52 zł.

/ **dowód** : kopia wypowiedzenia umowy Kredytu wraz z potwierdzeniem odbioru- k. 39-40/

Na dzień 28 czerwca 2016 roku dłużnik J. Z. zobowiązany był do zapłaty (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą we W. kwoty 21.238,19 zł, na którą to składały się kwoty: 20.147,99 zł tytułem niespłaconego kapitału, 1.005,20 zł tytułem odsetek umownych i 85 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji.

/ **dowód** : wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) -k. 31-32/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez stronę powodową z dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie była w toku procesu kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu.

Przed przystąpieniem oceny zasadności roszczenia należy poczynić kilka uwag na temat ciężaru dowodu w procesie cywilnym. Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego (po zmianach wprowadzonych ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw – Dz. U. nr 43, poz. 189), rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Jest to wyrazem zasady, iż to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów.

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, że o ile powód przedstawił dowody dla stwierdzenia istnienia i wysokości swojego roszczenia, o tyle pozwany, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i 232 zd. 1 k.p.c., nie zaoferował Sądowi żadnych dowodów potwierdzających zasadność jego stanowiska i ewentualne zarzuty przeciwko żądaniu pozwu. Pozwany, pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stawiał się na nią. Nie podjął również dalszej merytorycznej obrony.

W niniejszej sprawie nie budził wątpliwości Sądu fakt zawarcia przez stronę pozwaną umowy kredytu z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W., jak również zaległości w spłacie rat pożyczki. Umowa została zawarta w formie pisemnej, zaś pozwany jak wskazano powyżej nie zakwestionował skutecznie zawarcia przedmiotowej umowy. Ponadto powód przedstawił wyciąg z ksiąg bankowych (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W., z którego wynika, iż na dzień 31 grudnia 2016 roku istniało zobowiązanie o charakterze pieniężnym J. Z. w kwocie 21.238,19 zł, na którą to składają się kwoty: 20.147,99 zł tytułem niespłaconego kapitału, 1.005,20 zł tytułem odsetek umownych i 85 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji. Jakkolwiek jest to jedynie dowód z dokumentu prywatnego, a zatem zgodnie z art. 245 k.p.c., dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie objęte jego treścią, jednakże z uwagi na to, że wysokość dochodzonego roszczenia nie została przez pozwanego skutecznie zakwestionowana, Sąd uznał ją za udowodnioną w wystarczającym

stopniu do uwzględnienia powództwa. Tym bardziej, że powód przedstawił również wyciągi z rachunku pozwanego przedstawiające poszczególne operacje. Pozwany nie przedstawił bowiem żadnych przeciwdowodów świadczących o tym, że np. dokonywał spłat pożyczki nie uwzględnionej przez bank w przedstawionym rozliczeniu.

Reasumując, roszczenie powoda znajduje oparcie w przepisie art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zasadne było również roszczenie powoda w zakresie odsetek za opóźnienie. Zgodnie z przepisem art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą pozwana, jako strona przegrywająca proces, winna zwrócić powodowi celowe koszty dochodzenia swoich praw, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu w wysokości 266 zł (nadpłacona część opłaty sądowej w wysokości 796 zł została powodowi zwrócona na podstawie zarządzenia z 27 lutego 2018 r.), powiększona o koszty poświadczeń notarialnych i opłatę skarbową od pełnomocnictwa, tj. łącznie 286,69 zł.

Sygn. akt I C 1027/17

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...);

3. (...)

(...)